

quòd verò præter cupiditatem fit, voluntarium. Idem igitur, volens ager, & non volens. Sic etiam propemodum sese de ira habet. Nam continentia, & incòntinentia, quemadmodum circa cupiditatem, ita circa iram quoque versari videntur. Nam quòd iræ repugnat, triste est, & violenta eius cohibitis. Itaque si violenta, etiam inuoluntaria, & quòd secundum iram fit, voluntarium. Videtur & Heraclitus vim iræ contuens, repressionem eius permolestam attestari. *Difficile enim, inquit, iræ resistere est*: anima enim emit iram quòd cupit. Sin impossibile, eundem quippiam nolem, volentemque vnum idem facere, magis voluntarium est, quòd à voluntate, quàm cupiditate, aut irascentia fit: argumentum est, quòd multa facimus etiam absque ira, & cupiditate. Superest igitur, vt, an quòd volunt homines, idem fit voluntarium, consideretur: videtur namque & id impossibile, quando & supra constitutum est, malitiam reddere iniustiores: ac intemperantia quidem malitia est. Contrarium verò vsu venit, eo quòd nemo quæ mala arbitratur, velit, quæ tamen facit intemperans. Itaque si iniuria afficere, spontaneum est, id autem ex voluntate: ergo intemperans factus, non iniurius, sed temperante priore illo iustior erit: quòd est impossibile. Voluntarium igitur non esse quòd iuxta cupiditatem fit, patet.

CAPVT VIII.

SED & neque id, quòd secundum electionem, ex iisdem manifestum est. Nam quòd ab electione fit, demonstratum est inuoluntarium non esse: sed magis quòd quisque vult, id voluntarium. Verum contingit etiam non volentē, tamen spontaneum aliquid agere: atque solum id est demonstratum. Multa in super repentino motu facimus: eligit autem repente nemo. Atenim si trium horū aliquod voluntarium est, necessarium erit aut secundum cupiditatem, aut electionē, aut intellectū, ex quibus, cum duo priora non sint, relinquatur vt in eo quòd contemplando quis agat situm, voluntarium illud dicamus. Cæterum paululum progressi oratione finem tractatui de voluntario, inuoluntariisque imponemus. Forum enim, quæ vi, aut non vi eueniunt, consideratio prioribus cognata est ac propria. Omne enim violentū, inuoluntariū. Quocirca de violento considerandū est, quid sit, quòd nō pacto ad voluntariū inuoluntariū habeat.

Α καὶ αἰσχροῦ ἐν ταύτῳ ἐκούσιον, καὶ δούλο-
 ρον τὸ δὲ παρὰ τὴν ὀψιθυμίαν, ἐκούσιον ἄ-
 με ἄρα ὁ αὐτὸς τὸ αὐτὸ παρὰ εἰ ἐκὼν καὶ ἄ-
 καιν. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἀπὲρ θυμοῦ. ἀκρα-
 σία γὰρ καὶ ἐγκράτεια, καὶ θυμοῦ δόκιμῳ (ἐν),
 ὡσπερ καὶ ὀψιθυμίας καὶ τὸ παρὰ τὴν θυμὸν
 λυπηρὸν, καὶ βίαιον, ἢ κατέχει ὡς ἐν
 τὸ βίαιον ἀκούσιον, τὸ κατὰ τὸν θυμὸν ἐ-
 κούσιον αἰ εἶη παῦν. εἰκαε δὲ καὶ Ηρακλει-
 τος λόγον εἰς τὴν ἐχθρὴν τῷ θυμῷ βλέψας, ὅτι
 λυπηρὴ ἢ κώωσις αὐτῷ. χαλεπὴν γὰρ φησι
 θυμῷ μάχεσθαι ψυχῆς γὰρ ὡς εἶται. εἰ δὲ ἀ-
 δώατον τὸ αὐτὸ ἐκόντα καὶ ἄκοντα παρὰ
 τὴν αἰσχροῦ τὸ κατὰ τὸ παρὰ ἐγκράτειας, μάλ-
 λον ἐκούσιον τὸ κατὰ βούλησιν τῶ κατὰ ὀψι-
 θυμίας καὶ θυμὸν. τεκμήριον δὲ πολλὰ γὰρ
 παρὰ πόρῳ ἐκόντες αἴου ὀργῆς καὶ ὀψιθυμί-
 ας. λείπειται ἄρα, εἰ τὸ βουλόμενον καὶ ἐκού-
 σιον ταυτὸ, σκέψασθε. φαίνεται δὲ καὶ τῷτο
 ἀδωάτων. ὡσπερ γὰρ ἡμῖν καὶ δοκίμῃ ἢ
 μοχθηρία ἀδικωτέρας ποιεῖν. ἢ δὲ ἀκρα-
 σία μοχθηρία τις φαίνεται συμβήσεται δὲ
 τὴν ἀναντιον. βούλεται ὡρ γὰρ οὐδεὶς ἄ οἶται
 ἐν κα καὶ παρὰ τὴν δὴ ὅταν γίνηται ἀκρατής.
 εἰ οὖν τὸ ὡρ ἀδικεῖν ἐκούσιον, τὸ δὲ ἐκού-
 σιον τὸ κατὰ βούλησιν, ὅταν ἀκρατής γίνηται,
 ἢ ἐπὶ ἀδικήσῃ, ἀλλ' ἐστὶ δικαιότερος ἢ ἀκρα-
 γα ἀκρατής. τῷτο δὲ ἀδωάτων. ὅτι ἄρα τού-
 των ἡ ἐστὶ τὸ ἐκούσιον τὸ κατὰ ὄρεξιν παρὰ
 τειν, οὐδὲ ἀκούσιον τὸ παρὰ τὴν ὄρεξιν,
 φαίνεται. Κεφάλαιον η.

ὍΤΙ δὲ οὐδὲ κατὰ παρὰ εἰσιν, παλίν ἐκ
 ἴσῳ δὲ δὴλον. τὸ μὲν γὰρ κατὰ βούλησιν
 Ε ὡς ἰα ἀκούσιον, ἀπεδείχθη, ἀλλ' αἰ μάλλον
 παρὰ τὸ βούλεῖν) καὶ ἐκόντων, ἀλλ' ὅτι καὶ μὴ βου-
 λόμενον ἐνδέχεται παρὰ τὴν ἐκόντα, τῷτο δὲ
 δεῖται μόνον. πολλὰ δὲ βουλόμενος παρὰ πό-
 ρῳ ἐξ ἀφνης παρὰ εἰται δὲ οὐδεὶς ἐδὲν ἐ-
 ξ ἀφνης. εἰ δὲ αἰσχροῦ μὲν τῷ περὶ τούτων
 ἢ πῶς τῷ ἐκούσιον, ἢ κατὰ ὄρεξιν, ἢ κατὰ παρ-
 ἀρσιν, ἢ κατὰ δυνάμιν τούτων δὲ τὰ δύο μὴ
 F ὅτι, λείπει ἐν τῷ διακόμῳ πῶς παρὰ τὴν
 εἰ τὸ ἐκούσιον, ἐπὶ τῷ μικρὸν παρὰ μαζόντες τῷ
 λόγον, ὅψιθυμῷ τέλος τῷ ἀπὲρ τῷ ἐκούσιου καὶ
 ἀκαοσίη διορισμῷ δοκίμῳ γὰρ τὸ βίαιον καὶ μὴ βίαι-
 ον ποιεῖν, οἰκέα ταῖς ἐπιρροαῖς εἶναι. τὸ, τε γὰρ
 βίαιον ἀκούσιον, καὶ τὸ ἀκούσιον παῦν βίαιον
 δοκίμῃ δὲ

ἢ φαίνοι ὡς ἀπὲρ τῷ βίαιον σκεπτικόν παρὰ τὴν τῷ ὅτι, καὶ πῶς ἔχει παρὰ τὸ ἐκούσιον καὶ ἀκούσιον.